

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4MCdo/13/2013
Identifikačné číslo spisu:	1104126205
Dátum vydania rozhodnutia:	29.04.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Lubor Šebo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:1104126205.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ľubora Šeba a členiek senátu JUDr. Evy Sakálovej a JUDr. Edity Bakošovej, v právnej veci žalobkyne L., bytom M., zastúpenej JUDr. Evou Borovskou, advokátkou v Bratislave, Štefánikova 7, proti žalovanej Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s., so sídlom Dostojevského rad 4, Bratislava, o náhradu škody 94 942,58 € s príslušenstvom a iných pravidelných úhrad, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 15 C 209/2004, o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I z 8. júla 2010, č. k. 15 C 209/2004-439 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave z 26. septembra 2012 sp. zn. 2 Co 229/2010, takto

rozhodol:

Mimoriadne dovolanie z a m i e t a .

Žalovanej náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Žalobkyňa sa niekoľkokrát upravovaným návrhom domáhala voči žalovanej zaplattenia náhrady škody spôsobenej jej osobitnou povahou prevádzky motorového vozidla na tom skutkovom základe, že 27. apríla 2003 utrpela úraz v motorovom vozidle EČ: I. za obcou Sverepec v dôsledku dopravnej nehody, zavinenej vodičom motorového vozidla EČ: U. T., ktorý neprispôbiac rýchlosť jazdy povahe vozovky prešiel do protismeru vozovky, kde sa čelne zrazil s oprotiidúcim motorovým vozidlom v ktorom sa ako spolujazdkyňa viezla žalobkyňa. Vinník dopravnej nehody pri tejto nehode zomrel a žalobkyňa utrpela ťažký úraz s trvalými následkami. Nárok žalobkyne pozostával z:

- a) náhrady vecnej škody za poškodené a zničené veci, ktoré mala v čase dopravnej nehody na sebe a pri sebe v sume 241,98 €,
- b) náhrady nákladov a prác spojených s vedením domácnosti a starostlivosti o dve maloleté deti, ktoré musela zveriť do starostlivosti iných osôb (opatrovné) za obdobie od 27. apríla 2003 do 30. júna 2010 v sume 54 990,37 €,
- c) náhrady nákladov na prílepenie na strave od 27. apríla 2003 do 24. februára 2004 (znalecký posudok MUDr. Branislava Deleja) vo výške 2163,41 €,

- d) nároku na stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti (od 1. januára 2004 úrazová renta) od 15. decembra 2004 do 30. júna 2010 v sume 27 546,82 €,
- e) nároku na platenie straty na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti (úrazovej renty) mesačne 479,68 € od 1. júla 2010 vždy do 15. dňa príslušného kalendárneho mesiaca,
- f) nároku na platenie titulom opatrovného od 1. júla 2010 v sume 686,85 € mesačne vždy do 15. dňa nasledujúceho kalendárneho mesiaca,
- g) nároku na zaplatenie úroku z omeškania podľa špecifikáciou upraveného návrhu.

Okresný súd Bratislava I rozsudkom z 8. júla 2010 č. k. 15 C 209/2004-439 zaviazal žalovanú zaplatiť žalobkyni 1214,07 € s úrokom z omeškania 10 % ročne zo sumy 1161,79 € od 14. mája 2004 až do zaplatenia a 6 % ročne zo sumy 52,28 € od 15. januára 2006 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku návrh zamietol. Žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania. Žalovanú zaviazal zaplatiť na účet súdu náhradu trov štátu 132,56 € a súdny poplatok 60,70 €. Rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobkyni priznal len náhradu škody, ktorej vznik preukázala a ktorá jej ako škoda skutočne vnikla. Prisúdená suma 1214,07 pozostáva z náhrady škody, ktorú vyplatila žalobkyňa za obdobie od 1. júna 2003 do 29. februára 2004 ako opatrovné v sume 27000,- Sk (896,23 €) A. L., ďalej opatrovné zaplatené MÚ Nová Dubnica za obdobie od 1. júla 2003 do 29. februára 2004 v sume 8000,- Sk (265,55 €) a sumy 1575,- Sk (52,58 €) titulom prilepšenia na strave žalobkyne. Návrh na zaplatenie vecnej škody 241,98 € (7290,- Sk) zamietol, keď dospel k záveru, že žalobkyňa jej vznik nijako nepreukázala. Ďalší uplatnený nárok ako náhradu nákladov a prác spojených s vedením domácnosti a starostlivosťou o maloleté deti (ďalej len „opatrovné“), vo zvyšku presahujúcom sumu 1161,79 € zamietol na tom základe, že tento nárok nie je možné posúdiť ako škodu žalobkyne (§ 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Podľa názoru súdu išlo o naturálnu rodinnú reštitúciu matkou žalobkyne, ako aj ostatných rodinných príslušníkov. Poukázal na čl. VI Zákona o rodine, podľa ktorého všetci členovia rodiny majú povinnosť vzájomne si pomáhať a podľa svojich schopností a možností zabezpečovať zvyšovanie hmotnej a kultúrnej úrovne rodiny. Bol tiež toho názoru, že žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno na preukázanie skutočnej škody, ktorá jej vznikla v dôsledku sťahovacích nákladov pri presťahovaní maloletých detí do bytu jej rodičov, ale ani výšku škody, ktorá jej vznikla v dôsledku opatrovného svojimi rodinnými príslušníkmi. V časti uplatneného nároku na prilepšenie na strave žalobkyne vo zvyšku návrh zamietol z dôvodu, že za účelne vynaložené náklady s poukazom na zdravotný stav žalobkyne považoval len sumu 45,- Sk denne. Rozhodnutie o zamietnutí časti návrhu na zaplatenie straty na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti odôvodnil tým, že považoval tento nárok za premlčaný.

Krajský súd v Bratislave na odvolanie oboch účastníkov konania rozsudkom z 26. septembra 2012 sp. zn. 2 Co 229/2010 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa stotožnil so skutkovými aj právnymi závermi prvostupňového súdu.

Proti uvedenému rozsudku okresného súdu v spojení s rozsudkom krajského súdu v časti výroku, ktorým okresný súd vo zvyšku návrh zamietol a žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania podal na základe podnetu žalobkyne mimoriadne dovolanie generálny prokurátor Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) podľa § 243e ods. 1 O.s.p. v spojení s § 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p. a navrhol v napadnutej časti rozsudky konajúcich súdov zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie. V dôvodoch mimoriadneho dovolania uviedol, že v súkromnom práve platí princíp úplnej náhrady škody, t.j. že poškodenému sa má vykompenzovať majetková strata do tej miery, aby sa eliminovali všetky negatívne dôsledky spôsobené vznikom škody. Poukázal na nesporné zistenie, že žalobkyni bola poisťencom žalovanej spôsobená škoda, ktorú je povinná hradiť. Ohľadom nároku za náhradu za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti s následnou trvalou invaliditou generálny prokurátor uviedol, že pre vyčíslenie tohto nároku bola žalobkyňa viazaná na rozhodnutie Sociálnej poisťovne o výške invalidného dôchodku. Výslovil názor, podľa ktorého subjektívna premlčacia doba na uplatnenie práva na náhradu za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti nemohla začať plynúť skôr, než bolo vydané rozhodnutie o priznaní invalidného dôchodku a poškodený sa o ňom dozvedel, pričom otázka, či už predtým bolo rozhodnuté o vyplácaní záloh na invalidný

dôchodok nie je z hľadiska počiatku behu subjektívnej premlčacej lehoty rozhodujúca. Prvostupňovému i odvolaciemu súdu vytkol, že nepostupovali správne, keď začiatok plynutia premlčacej doby stanovili 27. marca 2005, kedy bolo doručené rozhodnutie Sociálnej poisťovne o priznaní invalidného dôchodku vo výške 5323,- Sk mesačne, a to napriek tomu, že toto rozhodnutie nenadobudlo právoplatnosť a žalobkyňa ho napadla riadnym opravným prostriedkom, na základe ktorého bolo zrušené a vydané nové rozhodnutie s podstatne vyššou mierou poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť (80 %) a vyšším invalidným dôchodkom (7605,- Sk). Až na základe tohto rozhodnutia sa žalobkyňa mohla dozvedieť o výške škody a mohla ju objektívne vyčíslieť v peniazoch tak, aby mohla svoj nárok uplatniť na súde, ak by bolo riadne doručené. Súd však nevenovali pozornosť doručovaniu rozhodnutí Sociálnej poisťovne z 9. a 12. augusta 2005, keď žalobkyňa bola na základe plnej moci zastúpená advokátkou, ktorá za ňu vykonávala príslušné právne úkony a tak Sociálna poisťovňa mala doručiť rozhodnutia o invalidnom dôchodku advokátke žalobkyne, čo zrejme neurobila. Toto rozhodnutie Sociálnej poisťovne bolo doručené 10. októbra 2006 a až od tohto dňa mohla začať plynúť premlčacia doba, ktorá mohla uplynúť až 10. októbra 2008. Keď bol nárok na náhradu za stratu na zárobku uplatnený na súde 28. júla 2008, bol uplatnený včas, v rámci behu subjektívnej premlčacej doby. Skutočnosť, že invalidný dôchodok vo výške 7605,- Sk bol žalobkyni priznaný od 15. decembra 2004 nemá vplyv na to, že sa reálne dozvedela o výške škody až doručením rozhodnutia o jeho priznaní 10. októbra 2006. Generálny prokurátor sa nestotožnil s názorom súdov, že už pri rozhodnutí Sociálnej poisťovne z 1. marca 2005 bola žalobkyni zrejme výška priznaného invalidného dôchodku, čím bol daný hmotnoprávny základ na uplatnenie predmetného nároku a skutočnosť, že rozhodnutím Sociálnej poisťovne z 9. augusta 2005, žalobkyni doručeným až 10. októbra 2006 bola upravená výška priznaného invalidného dôchodku, nemá hmotnoprávny dopad na začiatok počítania subjektívnej premlčacej doby nakoľko výška uplatneného nároku sa dá v priebehu konania modifikovať. V neposlednom rade generálny prokurátor súdom vytkol, že nesprávne pochopili beh premlčacej doby a na danú vec aplikovali § 106 ods. 2 Občianskeho zákonníka napriek tomu, že pri náhrade škody na zdraví Občiansky zákonník objektívnu premlčaciu dobu vylučuje. Ďalej tiež vyslovil názor, podľa ktorého súdy nesprávne zamietli aj návrh v časti opatrovného, ktoré zabezpečovali rodinní príslušníci žalobkyne s odôvodnením, že išlo o naturálnu rodinnú reštitúciu a nesúhlasil ani so zamietnutím nároku na opatrovné realizované L.V. len z toho dôvodu, že bolo vzhľadom na jej vek málo pravdepodobné. Uviedol, že žiadne zákonné ustanovenie naturálnu rodinnú reštitúciu nepozná. V prípade, že by sa malo opatrovné uhrádzať naturálnou reštitúciou, túto povinnosť by mal priamo škodca. Takéto odškodnenie však v danom prípade je nielen nemožné, ale aj nevhodné a preto žalobkyňa uplatnila náhradu škody titulom opatrovného formou finančnej náhrady, ktorá by mohla aspoň čiastočne kompenzovať vynaloženie prác, stratu času, ktorú rodinní príslušníci vynaložili na opateru a táto nebola krytá z nemocenského, či dôchodkového poistenia.

Žalobkyňa vo vyjadrení k mimoriadnemu dovolaniu tomuto navrhla vyhovieť.

Žalovaná vo vyjadrení k mimoriadnemu dovolaniu uviedla, že má zato, že predmetné mimoriadne dovolanie je potrebné zamietnuť, pretože preň nie sú dané dôvody v zmysle ustanovenia § 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p., ako ani iné dôvody, pre ktoré by bolo potrebné napadnuté rozhodnutia zrušiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 3 O.s.p.), po zistení, že mimoriadne dovolanie podal včas generálny prokurátor na základe podnetu účastníkov konania (§ 243e ods. 1 O.s.p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 243f ods. 1 a 2 O.s.p.) bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 243a ods. 1 O.s.p.) preskúmal napadnuté rozsudky, ako aj konanie, ktoré predchádzalo ich vydaniu a dospel k záveru, že mimoriadne dovolanie je nedôvodné.

V zmysle § 243f ods. 1 O.s.p., mimoriadnym dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie súdu za podmienok uvedených v § 243e <., ak a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 <., b) konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c) rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom mimoriadneho dovolania, ale i v mimoriadnom dovolaní uplatnenými dôvodmi (§ 242 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 243i

ods. 2 O.s.p.), pričom obligatórne sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p. a tiež tzv. inými vadami, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Generálny prokurátor v mimoriadnom dovolaní existenciu týchto vád nenamietal a ich existenciu nezistil ani dovolací súd.

Generálny prokurátor namietal, že rozhodnutia prvostupňového aj odvolacieho súdu v napadnutej časti spočívajú na nesprávnom právnom podsúdení veci (§ 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Úlohou dovolacieho súdu v prípade mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora (i dovolania účastníka) odôvodneného nesprávnym právnym posúdením veci, je posúdiť, či konajúce súdy na zistený skutkový stav použili správny právny predpis a či ho aj správne interpretovali. Dovolateľ vytýka predmetnú vadu pri právnom posúdení nedôvodne.

Dovolací súd predovšetkým poukazuje na to, že generálny prokurátor napadol rozhodnutie okresného súdu v spojení s rozhodnutím krajského súdu v časti výroku, ktorým okresný súd vo zvyšku návrh zamietol a žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania a navrhol v tejto napadnutej časti rozsudky zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konania. Avšak z odôvodnenia mimoriadneho dovolania vyplýva, že napáda len výrok, ktorým súd vo zvyšku zamietol návrh na náhradu za stratu na zárobku po skočení pracovnej neschopnosti s následnou trvalou invaliditou a náhradu nákladov a prác spojených s vedením domácnosti a starostlivosťou o dve maloleté deti, ktoré musela zveriť do starostlivosti iných osôb (opatrovné).

Podľa § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právo na náhradu škody sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá.

Najneskoršie sa právo na náhradu škody premlčí za tri roky, a ak ide o škodu spôsobenú úmyselne, za desať rokov odo dňa, keď došlo k udalosti, z ktorej škoda vznikla; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví (§ 106 ods. 2 Občianskeho zákonníka).

Vychádzajúc z citovaného ustanovenia § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka subjektívna premlčacia doba je dvojročná a na začatie jej plynutia vždy treba rešpektovať subjektívnu stránku poškodeného týkajúcu sa jeho a) vedomosti o škode (teda nie o protiprávnom úkone či o škodnej udalosti) ako o určitej majetkovej alebo nemajetkovej ujme určitého druhu a rozsahu, ktorú možno objektívne vyčísliť v peniazoch do takej miery, aby poškodený mohol svoj nárok na náhradu škody uplatniť aj na súde. Okamih vzniku škody, resp. vedomosť poškodeného o tejto škode sa pritom nemusí zhodovať s okamihom škodnej udalosti či s protiprávnym konaním; b) vedomosti o tom, kto za vzniknú škodu zodpovedá, teda o zodpovednom subjekte.

Pokiaľ ide o právo na náhradu škody spôsobenej na zdraví, platí len subjektívna premlčacia doba. Vylúčenie objektívnej premlčacej doby (§ 106 ods. 2 in fine Občianskeho zákonníka) treba so zreteľom na osobitnú povahu týchto práv (škoda môže vzniknúť aj po uplynutí trojročnej alebo desaťročnej doby), ale najmä na požiadavku zabezpečiť poškodeným čo najúčinnnejšiu ochranu, považovať za celkom opodstatnené.

Pri škodách na zdraví ide o stratu na zárobku počas pracovnej neschopnosti, o stratu na zárobku po skočení pracovnej neschopnosti, nárok na bolestné a sťaženie spoločenského uplatnenia, nárok na náklady spojené s liečením a nároky pozostalých. Všetky uvedené nároky sú podľa súdnej praxe celkom samostatné. Pokiaľ ide o náhradu za stratu na zárobku po skočení pracovnej neschopnosti, na rozdiel o náhrady mzdy má povahu opakujúceho sa plnenia. Preto pri nej neprichádza do úvahy premlčanie jednotlivých mesačných plnení, ale premlčanie celého nároku. V dôsledku toho poškodený môže neskôr uplatniť len novovzniknuté právo, k premlčaniu ktorého nemohlo dôjsť preto, lebo skôr neexistovalo (napr. vtedy, keď sa ako následok poškodenia zdravia neskôr objaví ďalšia nová ujma na zdraví, ktorá už vylučuje alebo ďalej znižuje pracovnú schopnosť poškodeného, v dôsledku čoho mu vzniká nová škoda

vo forme ďalšej straty na zárobku). Námitku premľčania možno uplatniť v prípade, keď poškodený v premľčacej dobe nárok neuplastnil na príslušnom orgáne, t.j. predovšetkým na súde.

Na základe vyššie uvedených teoretickým východísk to potom v preskúmvanej veci znamená, že rozhodnutie okresného súdu v spojení s rozhodnutím krajského súdu v časti zamietnutia žalobkyňou uplatneného nároku na náhradu straty na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti s následnou trvalou invaliditou z dôvodu jeho premľčania, nespočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Žalobkyňa sa totiž prvýkrát o výške invalidného dôchodku dozvedela z rozhodnutia Sociálnej poisťovne z 1. marca 2005, ktoré jej bolo doručené 27. marca 2005, t.j. k uvedenému dátumu (od ktorého súčasne začala žalobkyňi plynúť subjektívna dvojročná premľčacia doba na uplatnenie nároku na súde) žalobkyňa nadobudla vedomosť o tom, že jej uchádza zárobok a túto skutočnosť bola schopná preukázať práve uvedeným rozhodnutím Sociálnej poisťovne. V tejto súvislosti sa dovolací súd stotožňuje s konštatovaním okresného súdu v odôvodnení jeho rozhodnutia (rovnako, ako tak v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. urobil aj krajský súd), podľa ktorého „ To, že rozhodnutím Sociálnej poisťovne z 09.08.2005, navrhovateľke doručeným až 10.10.2006, bola upravená výška priznaného invalidného dôchodku, nemá ... hmotnoprávny dopad na začiatok počítania subjektívnej premľčacej doby, nakoľko výška uplatneného nároku sa dá v priebehu súdneho konania modifikovať“. Preto, ak si žalobkyňa tento nárok uplatnila na súde až 28. júla 2008 (subjektívna premľčacia doba na jeho uplatnenie žalobkyňi márne uplynula 27. marca 2007), konajúce súdy postupovali správne, ak námitku premľčania vznesenej žalovanou vyhovel.

Pokiaľ generálny prokurátor namieta v mimoriadnom dovolaní, že okresný súd posudzoval premľčanie nároku žalobkyne na náhradu straty na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti z hľadiska objektívnej premľčacej doby a z vedeného dôvodu sa súdy dopustili nesprávneho právneho posúdenia veci, podľa názoru dovolacieho súdu ani táto námička nie je dôvodná, pretože hoci je pravdou, že v odôvodnení prvostupňového rozhodnutia str. 87 ods. 2 sa okresný súd zaoberá i objektívnou premľčacou dobou, v konečnom dôsledku uzatvára, že pri náhrade škody na zdraví sa objektívna (premlčacia) doba neuplatňuje.

Pokiaľ ide o zamietnutie časti žalobkyňou uplatňovaného nároku na „opatrovné“, ohľadom tohto nároku generálny prokurátor v mimoriadnom dovolaní len uviedol, že žiaden člen rodiny nie je povinný podľa Zákona o rodine poskytovať takú pomoc, ktorá prináleží osobe, ktorá škodu spôsobila. Z mimoriadneho dovolania ani z rozhodnutí súdov na základe vykonaného dokazovania nevyplýva, že by žalobkyňi vznikla škoda v zmysle Občianskeho zákonníka, spočívajúca v zmenšení jej majetku z toho dôvodu, že jej poskytovali pomoc rodinní príslušníci. Z vykonaného dokazovania nevyplýva, že v súvislosti s liečením žalobkyne by žalobkyňa uhrádzala rodinným príslušníkom nejaké finančné sumy za poskytovanú pomoc. Nedošlo tak k zmenšeniu jej majetku, ktoré zmenšenie by predstavovalo škodu, ktorú utrpela. Podľa § 449 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pri škode na zdraví sa uhrádzajú aj účelné náklady spojené s liečením a podľa § 449 ods. 3 Občianskeho zákonníka sa tieto náklady uhrádzajú tomu, kto ich vynaložil. V preskúmvanej veci vznikli v spojení s liečením žalobkyne náklady spojené o starostlivosťou o dve maloleté deti žalobkyne, teda náklady spojené s ich opatrovaním. Žalobkyňa však existenciu týchto nákladov nepreukázala. Nepredložila dôkazy o tom, že tieto náklady osobám, ktoré poskytovali opateru uhrádzala. Na druhej strane Občianky zákonník výslovne uvádza, že náklady liečenia (a teda aj náklady opatrovného ako náklady spojené s liečením žalobkyne) sa uhrádzajú tomu, kto ich vynaložil. V danom prípade ich vynaložili rodinní príslušníci žalobkyne a nie žalobkyňa. Súdy tak správne zamietli návrh žalobkyne na náhradu škody titulom „opatrovného“ v tejto časti. Na základe uvedeného podľa názoru dovolacieho súdu nie je mimoriadne dovolanie ani v tejto časti dôvodné.

So zreteľom na uvedené dovolací súd mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora ako nedôvodné zamietol (§ 243b ods. 1 O.s.p. v spojení s § 243i ods. 2 O.s.p.).

Povinnosť nahradiť trovy konania v konaní o mimoriadnom dovolaní má ten, kto podal podnet na podanie mimoriadneho dovolania (§ 148a ods. 2 O.s.p.). V danom prípade podala podnet žalobkyňa, ale Najvyšší súd Slovenskej republiky jej neuložil povinnosť nahradiť trovy dovolacieho konania, pretože žalovaná nepodala návrh na náhradu trov tohto konania (§ 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5

O.s.p., § 224 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.)

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.